

ენდრიუ ანდერსენი

ისტორიის ფალსიფიკაცია პოლიტიკური ავანტიურიზმის სამსახურში ანუ თამაში „ამოუცნობი წარსულით“ საეჭვო აწმყოსათვის

/შიდა ქართლის ისტორიის რუსულ-ოსური ვარიანტი/

რამდენიმე წლის წინ ედუარდ კოკოთმა „სამხრეთ ოსეთის არმიად“ წოდებული უკანონო შეიარაღებული ფორმირებებისა და მათი მხარდამჭერი რუსი „მშვიდობის დამცველების“ მიერ გაკონტროლებული, საქართველოს შიდა ქართლის რეგიონის ტერიტორიის მცირე ნაწილზე თვითგამოცხადებული „სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის“ მეთაურმა განაცხადა, რომ **განზრახული აქვს აღნიშნული ტერიტორიის რუსეთის ფედერაციასთან შეერთება.**

ამ ინიციატივის დასასაბუთებლად ედუარდ კოკოთიმ დაასახელა საიდუმლო „ისტორიული დოკუმენტი 1774 წელს ერთიანი ოსეთის რუსეთის იმპერიის შემადგენლობაში შესვლის შესახებ“.

გასაკვირი არ არის, რომ მსოფლიოში არაღიარებული „რესპუბლიკის“ „ლიდერის“ ამგვარი განცხადების პასუხად საქართველოს სახელმწიფო მინისტრის იმდროინდელმა მოადგილემ კონფლიქტების მოგვარების საკითხებში გიორგი ვოლსკიმ ყველას შეახსენა, 1774 წელს საქართველოს ტერიტორიაზე არც მითური „ერთიანი ოსეთი“ და არც სხვა ოსეთი არ არსებობდა. როგორც ჩანს, ბატონ გიორგი ვოლსკის ამ განცხადებამ როგორც საქართველოს, ასევე რუსეთის ტერიტორიაზე კოკოთის მომხრეების დიდი მრისხანება გამოიწვია. კერძოდ, „სამხრეთ ოსეთის მთავრობის ვიცე-პრემიერმა“ ბორის ჩოჩიევმა ფრიად საინტერესო პასუხი წარმოადგინა, რომელიც დაწვრილებით გამოაქვეყნა საინფორმაციო სააგენტო REGNUM-მა შემდეგი სათაურით: „სამხრეთ ოსეთის მთავრობის ვიცე-პრემიერმა სამამულო ისტორიაში უწიგნურობის ლიკვიდაცია შეძლო“.

უწიგნურობის ლიკვიდაცია (ტერმინი XX საუკუნის 20-იან წლებში შემოიღეს საბჭოთა კავშირში), რა თქმა უნდა, ღირსეული და საჭირო საქმეა, განსაკუთრებით კი იმ შემთხვევაში, თუკი უწიგნურ ადამიანს ანათლებს ისეთი გურო, რომელიც თავად არ არის უწიგნური. სამწუხაროდ, თანამედროვე მსოფლიოს ისტორიაში გაუნათლებელ ადამიანთა რიცხვი საკმაოდ მომრავლდა. ამის მიზეზი კი ის ტენდენციაა, რომელიც წინა საუკუნის შუა პერიოდში მთელ რიგ ქვეყნებში გამოვლინდა, როდესაც ყველა სასწავლო დაწესებულებაში ისტორიის სწავლება მნიშვნელოვნად შემცირდა, ზოგიერთი პროგრამიდან კი საერთოდ ამოიღეს. ამ გადაწყვეტილების

მიმღებები თავიანთ ქმედებას იმით ამართლებდნენ, რომ ისტორია დღევანდელობას ძალიან მოწყდა და არ ღირს მის შესასწავლად დრო და საშუალებები დაიხარჯოს. განსაკუთრებით კი საქართველოს ისტორია და იმ ხალხებს „გაუმართლა“, რომლებიც სსრკ-ს შემადგენლობაში აღმოჩნდნენ: დასავლეთში მათი ისტორია ყველა პროგრამიდან ამოიშალა, რადგან მიიჩნეოდა, რომ ეს ხალხები ვერასოდეს დააღწევდნენ თავს რუსეთს, რომ მათ არ ჰქონდათ მომავალი, როგორც დამოუკიდებელ ერებს, შესაბამისად, მათი წარსულის შესწავლასა და ხსენებასაც კი არავითარი ღირებულება არ გააჩნდა. სსრკ-ში მიიჩნევდნენ, რომ ხალხების მიერ საკუთარი ისტორიის ცოდნა „ურღვევი კავშირის“ მონოლითურობას ემუქრებოდა. შედეგად კი მივიღეთ ისტორიაში მცირედ განათლებულ ადამიანთა რამდენიმე თაობა, ბევრ შემთხვევაში კი აბსოლუტურად გაუნათლებელი პოლიტიკოსები, ჟურნალისტები, ისევე როგორც საზოგადოების ბევრი რიგითი წევრი. ბოლო ათწლეულებში კი დიდი რაოდენობით გამოჩნდნენ ავტორები, რომლებიც ქმნიან სრულიად ახალ, ვირტუალურ წარსულს. ისინი სარგებლობენ რეალური წარსულის შესახებ ცოდნის პრაქტიკულად არარსებობით და წარსულის ცნებამ პუბლიკისთვის „განუსაზღვრელი“ მნიშვნელობა შეიძინა.

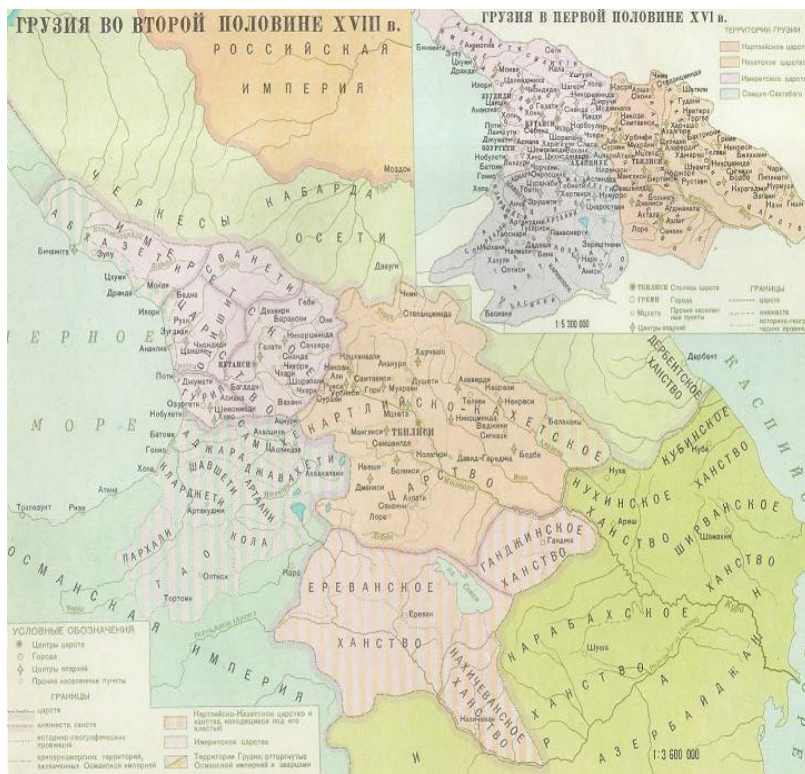
ზემოთ მოყვანილ კონკრეტულ შემთხვევაში ბატონ გიორგი ვოლსკის ისტორიის უცოდინრობაში დადანაშაულებას არავითარი საფუძველი არ გააჩნია, რადგან მისი ნათქვამი მთლიანად შეესაბამება ჭეშმარიტებას. 1774 წლის დამდეგს რუკაზე არ არსებობდა არათუ ბატონ ედუარდ კოკოიტიშა და ექსპანსიონისტური პროპაგანდის სხვა რუპორთა მიერ ნახსენები „ერთიანი ოსეთი“, არამედ საერთოდ რომელიმე ოსეთი. ოსური ენის სხვადასხვა დიალექტზე მოლაპარაკე ადამიანები, რა თქმა უნდა, დიდი კავკასიური ქედის ორივე ფერდობზე ცხოვრობდნენ, მაგრამ ამჟამინდელი ჩრდილოეთ ოსეთის რესპუბლიკის ტერიტორიაზე (ალაგირის, ქუთათის, თავურიისა და დიგორის უდიდესი ნაწილი - ისტორიული რაიონი) მცხოვრები ოსები ყაბარდოელ ფეოდალებს ემორჩილებოდნენ, შესაბამისად, მათი მიწები ყაბარდოს ნაწილს წარმოადგენდა, რომელიც, თავის მხრივ, ფორმალურად ყირიმის ხანს - ოსმალეთის იმპერიის ვასალს ემორჩილებოდა. თვითგამოცხადებული „სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის“ ამჟამინდელი ტერიტორია, ასევე თუალთა-დვალეთის ისტორიული რაიონი (**თუალთა** დღეს ჩრდილოეთ ოსეთ-ალანიის შემადგენლობაში შედის) აღმოსავლეთ საქართველოს, ქართლ-კახეთის სამეფოში (მართებულად მიგვაჩნია მას **სამეფო** ვუწოდოთ) და არ იყო გამოყოფილი შიდა ქართლისგან. საერთოდ, უნდა აღინიშნოს, რომ მათ აღმოსავლეთ საქართველოსგან დამოუკიდებლად არასდროს უარსებიათ. წარმოდგენილი დებულებას ადისტურებს ყველა აღიარებული და

წამყვანი ისტორიკოსი, რომლებიც წარსულს იკვლევენ. ზემოთქმული არასდროს დამდგარა ეჭვქვეშ, თუ უკანასკნელ წლებში უცებ საიდანღაც გამოჩეკილი „ისტორიკოსების“ მიერ მოწოდებულ მონაცემებს არ გავითვალისწინებთ, რომელთაც არ ძალუძთ, საკუთარი „რევოლუციური შეხედულებები“ რაიმე მტკიცებულებებით გაამაგრონ (თუმცა საკითხავია, სჭირდებათ თუ არა რაიმე მტკიცებულებები პოლიტიკურ ავანტიურისტებს?).

მაშ, რომელი ტერიტორია შევიდა 1774 წელს რუსეთის იმპერიაში და რომელი დოკუმენტების საფუძველზე? ამ კითხვას იოლად სცემს პასუხს ქუჩუკ-კაინარჯის საზავო ხელშეკრულებით დასრულებული 1768-1774 წლების რუსეთ-თურქეთის ომის არქივები. 1768-1774 წლების რუსეთ-თურქეთის ომში გამარჯვებულ რუსეთსა და თურქეთს შორის 1774 წლის 10-21 ივლისს სოფელ ქუჩუკ-კაინარჯში ქუჩუკ-კაინარჯის სამშვიდობო ხელშეკრულება დაიდო. ხელშეკრულების მიხედვით რუსეთის საზღვარი ჩრდილო-დასავლეთ კავკასიაში მდინარე ყუბანზე დაიდო. ხელშეკრულების მიხედვით ოსმალეთის იმპერიას ჩამოსცილდა ყირიმის სახანო, რომელსაც დამოუკიდებლობა მიენიჭა, რუსეთს მიუერთდა ზღვის სანაპიროს ნაწილი ქერჩის, იენიკალესა და კინბურნის ციხესიმაგრეებით, აღნიშნული ზავით რუსეთის მფარველობაში შევიდა დიდი და მცირე ყაზარდო, რუსეთის სავაჭრო გემებს შეუნარჩუნდათ უფლება თავისუფლად ეცურათ შავ ზღვაში და თავისუფლად გაეცლოთ შავი ზღვის სრუტეები, მოლდოვეთსა და ვალახეთს მიენიჭათ ავტონომიური უფლებები და ეს სამთავროები რუსეთის მფარველობაში შევიდნენ (ულიანიკი გ. ა. დარდანელი, „ბოსფორი და შავი ზღვა XVIII საუკუნეში“, მოსკოვი, 1883; დრუჟინინა ე. ი., ქუჩუკ-კაინარჯის ზავი 1774; მისი მომზადება და დადება).

შესაბამისად, არავითარ ოსეთზე, არც გაერთიანებულსა და არც გაყოფილზე - ხელშეკრულებაში საუბარი არაა. არსებობდა დიდი და მცირე ყაზარდო, რომელშიც, როგორც ზემოთ აღინიშნა, შედიოდა ოსებით დასახლებული მიწების ნაწილი. შესაბამისად, საქართველოს სახელმწიფო მინისტრის მოადგილეს ვასწავლოთ რაიმე ამ საკითხთან დაკავშირებით, სრულიად ზედმეტი ჩანს. მხოლოდ ისღა დაგვრჩენია, რომ გავარკვიოთ, თუ რისი სწავლება შეუძლია „განსწავლულ“ ბორის ჩოჩიევს. რა გაკვეთილის მიცემა შეძლო მან ქართველი ოპონენტისთვის? თუ ოფიციალურ საიტზე განთავსებულ ბორის ელიოზის ძის ბიოგრაფიაში ჩავიხედავთ, მხოლოდ ის გაგვაკვირვებს, თუ სად და როდის დაეუფლა იგი დეტალურ ცოდნას საქართველოსა და ოსი ხალხის ისტორიის შესახებ. „ნამცეცა და არაღიარებული სახელმწიფოს“ „ვიცე-პრემიერმა“ კარიერა საოლქო კომუნალური მეურნეობის მუშისა და კომკავშირის კომიტეტის მდივნობით დაიწყო, შემდეგ იგი ალკა საოლქო

კომიტეტში მუშაობდა, პარალელურად საბუნებისმეტყველო მეცნიერებებს ეუფლებოდა სამხრეთ ოსეთის სახელმწიფო პედაგოგიური ინსტიტუტის ბიოლოგიის ფაკულტეტზე, შემდეგ კი სსრკ-ს დაშლამდე პარტიულ სამსახურშია გამწესებული სამხრეთ ოსეთის კომუნისტური პარტიის საოლქო კომიტეტის აპარატში. საქმიანობის ჩამოთვლილ სფეროთაგან არც ერთი არ გულისხმობდა, არ მოითხოვდა ისტორიის ცოდნას — მით უფრო საქართველოს ისტორიისას. საერთოდაც, ამგვარი სამუშაო პროფილის ადამიანებს ისტორიის შესწავლისთვის ძალიან მცირე დრო რჩებოდათ. მაგრამ ყველაფერი ხდება! დავუშვათ, რომ ბორის ელიოზის ძე პოულობდა დროს და ისტორიას დამოუკიდებლად ეუფლებოდა, თანაც იმდენად ღრმად და დეტალურად, რომ ღღეს შეუძლია სხვებს ასწავლოს. რაში გვანათლებს იგი ჩვენ?

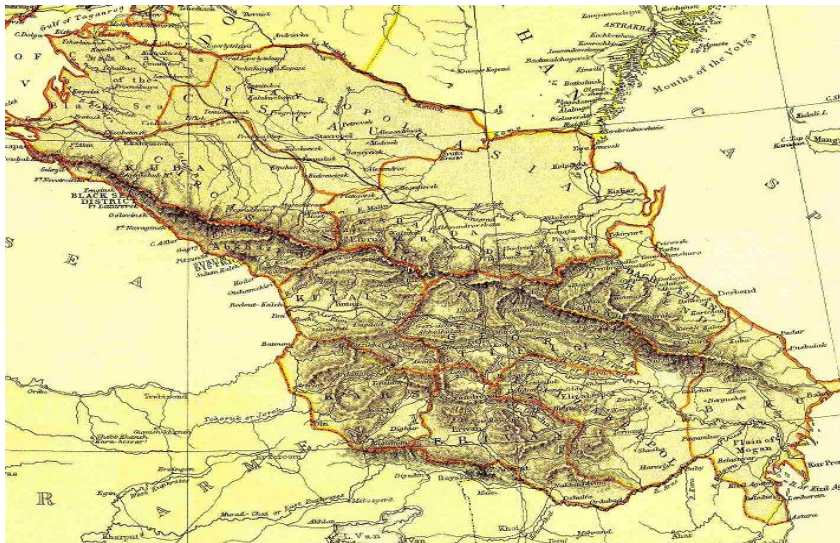

ბატონი ჩოჩიევი სხვების სწავლება-განათლებას ს. რობაქიძის, 1917 წელს გამოცემული საქართველოს გეოგრაფიის სახელმძღვანელოს ავტორის, ციტატით იწყებს, რომლის მიხედვითაც ოსეთი არ წარმოადგენს საქართველოს შემადგენელ „ნამდვილ ნაწილს“. მაგრამ საკითხი თუ რა „ნამდვილ ნაწილზე“ საუბარი და

რისი შემადგენელი ნაწილია ის, ძალზე ფილოსოფიურად გამოიყურება დღეს არსებული ფრიად პრობლემების ფონზე. დღეს რთულია სათანადოდ შევაფასოთ ასი წლის წინანდელი, პროვინციული სკოლის სახელმძღვანელოდან ამოღებული, კონტექსტიდან ამოგლეჯილი ციტატა. სამაგიეროდ, თუ ჩავიხედავთ ვ. ალენის, დ. ლანგის, ან თუნდაც პ. იოსელიანის საქართველოს ისტორიის ფუნდამენტურ ნაშრომებში, ან ზედაპირულად მაინც დავხედავთ 1801 წელს რუსეთთან მიერთებამდე და მიერთების შემდეგ საქართველოს ადმინისტრაციულ რუკას, ჩვენ მასზე საქართველოს გარეთ არსებულ ვერავითარ „სამხრეთ ოსეთს“ ვერ აღმოვაჩენთ. 1801 წელს საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი, ისევე როგორც თბილისის გუბერნიის საზღვარი, გადიოდა დაახლოებით იქვე, სადაც 1918 წელს გაიარა დამოუკიდებელი საქართველოს, ხოლო 1921 წელს საბჭოთა საქართველოს საზღვარმა. აქვე გადის ოფიციალურად აღიარებული საქართველოს საზღვარი დღეს. საზღვრის მცირეოდენი ცვლილება აღინიშნებოდა მხოლოდ დვალეთი-თუალთას მიმართულებით, რომლის უდიდესი ნაწილი საბოლოოდ თერგის ოლქში, შემდგომ მთიულეთსა და ჩრდილოეთ ოსეთის ავტონომიური საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის შემადგენლობაში აღმოჩნდა. მაგრამ ამ ტერიტორიაზე თანამედროვე საქართველო პრეტენზიას არც აცხადებს. კარგად ვაცნობიერებთ, რომ წარსულში გამოცემული სამეცნიერო ნაშრომები და რუკები ძალიან უშლის ხელს იმათ, ვისაც ახალი წარსულის შექმნა სურს ისტორიის გაყალბებით. ჩვენ იძულებულები ვართ შედეგის კონსტატაცია მოვახდინოთ; თუკი აღნიშნული შრომები და რუკები განადგურდება მთელ რუსეთში, ისინი მსოფლიოს სხვა ადგილებში მაინც გადარჩება.

ამის შემდეგ კი ბატონი ჩოჩიევი წარმოგვიდგენს ერთ ძველთაძველ ჰიპოთეზას, რომლის მიხედვითაც ქართველთა წინაპრები სამხრეთ კავკასიაში მესოპოტამიიდან მოვიდნენ. ვერაფერს ვიტყვით, ამ ჰიპოთეზასაც აქვს არსებობის უფლება ისევე, როგორც ჰიპოთეზას იმის შესახებ, რომ ბალტო-გერმანულ-სლავური მოდგმის ხალხები ინდოეთიდან არიან მოსულნი. მაგრამ თუ ამას რეალური საფუძველი აქვს, ეს ძალიან დიდი ხნის წინ უნდა მომხდარიყო და დღეს მას არავითარი მნიშვნელობა აღარ აქვს. ფრიად გვართობს ჩოჩიევის მიერ 1917 წელს გამოცემული რომელიღაც გაზეთიდან ციტირებული ფრაზა, რომ ახლო აღმოსავლეთიდან მოსული ქართველები ალანებმა აზიარეს კულტურას, ალანებმა ასწავლეს მათ სამხედრო საქმე. ზემოთქმული ნამდვილად გასართობად წარმოგვიდგება, რადგანაც თუკი ქართველთა წინაპრები ისტორიამდელ პერიოდშიც მართლაც მიგრანტები იყვნენ, „ალანებზე“ ლაპარაკი იმ დროს სრულიად არაპროფესიულია ისტორიული თვალსაზრისით; რადგან იმ დროს, ოსთა

ჰიპოტეტური წინაპრების დროს, ჩრდილოეთ კავკასიაში ცხოვრობდნენ არა ალანები, არამედ **სკვითები და სარმატები**. სკვითურ-სარმატული ტომები (ალსანიშნავია, რომ დღესაც გაურკვეველია, საიდან არიან ისინი მოსულნი) ამ დროს, ჩრდილოეთ კავკასიის გარდა, აკონტროლებდნენ თანამედროვე რუსეთის სამხრეთს და მთელ უკრაინას (ეს ხომ არ უდევს საფუძვლად იმ მოსაზრებას, რომ ოსეთს უნდა მიუერთდეს უკრაინის ის ოლქები, რომლებიც მხარს იანუკოვიჩს უჭერს?). უნდა აღინიშნოს, რომ სკვითები კი გადადიოდნენ სხვა ხალხებთან სამხრეთ კავკასიაში, მაგრამ არასდროს არავითარ ტერიტორიას არ აკონტროლებდნენ კავკასიის დიდი ქედის სამხრეთით. საერთოდ, მსოფლიოში ხალხთა გადასახლებები მუდმივად ხდებოდა, მაგრამ ამა თუ იმ ტერიტორიაზე რომელიმე ტომის ადამიანების ცხოვრება ყოველთვის არ ნიშნავდა ამ ტომის გაბატონებას მოცემულ ტერიტორიაზე. ძველქართული სახელმწიფოები - კოლხეთი და იბერია სამხრეთ კავკასიაში დაფიქსირებულია ჯერ კიდევ ძველი რომის ისტორიკოსთა მიერ საზღვრების საკმაოდ ზუსტი აღწერით, ისევე, როგორც სხვა ქართველური (ქართველთა წინაპრების მონათესავე) ტომების მოსახლეობა მომიჯნავე ტერიტორიებზე, რომლებიც ამ სახელმწიფოში არ შედიოდნენ. არცერთი ძველი ჟამთააღმწერელთაგანი არავითარ ცნობას არ იძლევა თანამედროვე სამხრეთ ოსეთის „რესპუბლიკის“ ტერიტორიის შესახებ, რომელიც იმ დროს იბერიის ნაწილი იყო, იმ მცირე უბნების გამოკლებით, რომლებიც კოლხეთის შემადგენლობაში შედიოდა.

ბატონი ჩოჩიევი აგრძელებს მკითხველის მამობრივად დამოძღვრას, შეახსენებს რა ოსთა (ამჟამად უკვე ალანების, ანუ როგორც მათ ქართველები უწოდებდნენ ოსების) როლს საქართველოს ისტორიის გვიანდელ პერიოდში — ადრე შუა საუკუნეებიდან მოყოლებული XVIII საუკუნემდე. ნუ ჩავეძიებთ ჩოჩიევის მიერ ჩამოთვლილ იმ მხედართმთავართა და მეომართა ბიოგრაფიების დეტალებს, რომელთა გმირობამაც საქართველოს გაბატონებული სახელმწიფოს პოზიცია დააკავებინა აღმოსავლეთ ხმელთაშუაზღვისპირეთში XII საუკუნის პირველ მეოთხედამდე, მანამ, სანამ რეგიონში კატასტროფა არ მოხდა მონღოლ-თათართა ლაშქრობის შედეგად. ამ შემოსევის შედეგად საქართველოს სახელმწიფოებრიობა და ქართველი ერის არსებობა საფრთხის ქვეშ იდგა. საქართველოს ეროვნული გმირების (ისევე როგორც სხვა) ეთნიკური წარმომადგენლობით სპეკულირება სიმდაბლეს, ხოლო ყველა 300 არაგველის ოსად გამოცხადება - სიბრყვე. ნათელია, რომ საქართველოს გმირთა შორის არცთუ ცოტა იყო ოსური წარმოშობის ადამიანი, ეს არცაა გასაკვირი, რადგან კავკასიის სამხრეთ ფერდობზე გადმოსახლებული ოსები ისტორიულად საქართველოს სახელმწიფოს ორგანული ნაწილი ხდებოდნენ. საქართველოს გმირთა შორის იყვნენ სხვა წარმოშობის ადამიანებიც - ქურთები, არაბები, ყივჩაღები, თათრები, იტალიელები და სკანდინავიელებიც კი.

გვახსენდება პოლონეთის „მამა-აღმდგენლის“, მარშალ პილსუდსკის ერთ-ერთი გამოსვლა 1920 წელს. ამ სიტყვაში მარშალმა გაიხსენა საკუთარი ხალხის წარსული ბრძოლები, რომელშიც მონაწილეობას იღებდნენ გერმანული, ებრაული, უნგრული, უკრაინული, ლიტვური, თათრული, სომხური და სხვა წარმოშობის ადამიანები, მან ხაზი გაუსვა, რომ ყველა მათგანი პოლონეთის შვილი იყო, მათ უნდა უმადლოდეს იგი თავის არსებობას. განა ეს ფრაზა არ მიესადაგება საქართველოს სხვადასხვა ეთნიკური წარმომადგენლობის შვილებს, მათ შორის ოსებსაც, რომელთათვისაც საქართველო სამშობლოდ იქცა, რომლისთვისაც იბრძოდნენ ისინი და სიცოცხლეს სწირავდნენ? მაგრამ ჩვენ უნდა მივუტევოთ ბორის ელიოზის ძეს: მისი ბრალი არ არის, რომ საბჭოთა პერიოდში პარტიულ და კომკავშირულ ფუნქციონერთა მომზადების პროგრამაში არ შედიოდა საბჭოთა ხელისუფლების მტრების - პილსუდსკისა და სხვათა გამოსვლები.

გვსურს ყურადღება გავამახვილოთ კიდევ ერთ ფაქტზე: თანამედროვე ოსების წინაპრები, რომლებიც კავკასიის დიდი ქედის სამხრეთით სახლობდნენ, თავიანთ შვილებს საქართველოს დასაცავად აგზავნიდნენ, რათა ეს ქვეყანა გაძლიერებულიყო და განმტკიცებულიყო. რატომ ხდება, რომ ზოგიერთი ამ გმირის მთამომავალთაგანი ასეთი მონდომებით ცდილობს დღეს საქართველოს დანგრევას? ჩვენ, რა თქმა უნდა, არა ვართ მთის

ადამების ბრმად მიმდევარნი, მაგრამ საყოველთაოდ ცნობილია, რომ კავკასიის ხალხთა შორის (მათ შორის, ოსებში) მიღებულია უფროსების პატივისცემა, მით უფრო საკუთარი წინაპრებისა. ზოგიერთი ოსი ავანტიურისტის ამჟამინდელი ქცევა, ამ მხრივ, არ შეიძლება გაკვირვებას არ იწვევდეს.

შემდეგ ჩოჩიევი აკეთებს კიდევ ერთ დიდ ისტორიულ განცხადებას: „საქართველოსთვის რთულ პერიოდში რუსეთთან შეერთება ნებაყოფლობით მოხდა, სსრკ-ში შესვლაც უბრალო ხალხის სურვილი იყო, თუმცა „ახლად გამოჩენილი პატრიოტები“ ამას „ანექსიას“ უწოდებენ. პატივცემული ბორის ელიოზის ძე ცოტათი მაინც უნდა გაეცნოს საკუთარი სამშობლოს ისტორიას. ამით რომ ადრე დაკავებულყო, გაიგებდა, რუსეთის იმპერიამ თუ როგორ უხეშად დაარღვია გეორგიევსკის ტრაქტატის პირობები, თავის საწინააღმდეგოდ როგორ დაუთმო ირანს დასარბევად აღმოსავლეთ საქართველო, შემდეგ კი დასუსტებული სამეფოს ავად გამხდარი მეფითურთ ანექსირებულ იქნა; გაიგებდა, თუ როგორ უწევდნენ წინააღმდეგობას დასავლეთ საქართველოს პატარა სამეფო-სამთავროები იმპერიას; გაიგებდა სახალხო აჯანყებებისა და ციმბირში გასახლებების ამბებს; ბოლოს კი საბჭოთა რუსეთის თავდასხმაზე 1921 წელს საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკაზე, რომელთანაც, სულ ცოტა ხნის წინ ხელი ჰქონდა მოწერილი სამშვიდობო ხელშეკრულებაზე; იმ თავგანწირულ ბრძოლებზე, რომელიც საქართველოს ჯარმა და მოლაშქრეებმა ყოველი მხრიდან შემოჭრილი წითელ არმიის ნაწილებთან და ქემალისტური თურქეთის ჯარებთან გამართეს. ჩოჩიევმა ზემოჩათვლილთაგან არცერთი არ იცის და ამ შემთხვევაში მისი ისტორიული უცოდინრობის ლიკვიდაცია მაინც ძნელი იქნება.

სამხრეთ ოსეთელი „მინისტრი“ ალტერნატიულ წარსულში ექსკურსიებისას ისეთ ფრაზებს ისვრის, რომლებიც უფრო დიდ გაკვირვებას იწვევს, ვიდრე ისტორიის უბრალოდ გადაწერა. რად ღირს თუნდაც ეს ფრაზა: „აი, ასე წერენ პატივცემულო გიორგი ზურაბის ძე, ნათელი ქართული გონების ადამიანები; მათ, ქართველებმა, ხომ უკეთ იცოდნენ საქართველოს ისტორია, ვიდრე ჩვენ — არაქართველებმა, მათ ჩვენზე მეტად უყვარდათ საქართველო“. ამის წაკითხვისას უნდა ჩავფიქრდეთ და ვუპასუხოთ კითხვას: ღირდა კი ლანგისა და ალენის საქართველოს ისტორიის სახელმძღვანელოების შესწავლა? ორივე მათგანი ხომ ინგლისელი იყო, ჩოჩიევის მსგავსად მათაც ხომ ცუდად ეცოდინებოდათ საქართველოს ისტორია, ვიდრე სამარშრუტო ტაქსის ნებისმიერ თბილისელ მძღოლს ან გორელ მეხინკლეს, ოღონდ იმ პირობით, რომ ამ მეხინკლისა და სამარშრუტო ტაქსის მძღოლის წინაპართა შვიდი თაობა სულ წმინდა სისხლის ქართველები იქნებოდნენ. ისტორიის შესასწავლად ეს ნამდვილად ნოვატორული მიდგომაა.

და აი დასკვნაც: „და ამოვიდა მზე საქართველოსთვის ჩრდილოეთიდან“ (მაგრამ არა შვედრანძის დროს), „ხალხმა ამოისუნთქა, წელში გაიმართა, ძონძები გადაყარა, კეპი დაიხურა“. ამის კომენტირება მართლაც ძალზე რთულია. რა კეპია ისეთი, რომელიც მთელმა ხალხმა დაიხურა? ეგებ ეს კეპი ის „აეროდრომია“, რომელიც XX საუკუნის 20-იან წლებში შემოვიდა კავკასიაში და იმჟამინდელი ინგლისური მოდის გავლენა იყო. მაგრამ რა კავშირი აქვს მას 1801 წელთან?

ძალიან გვსურს გვჩვენოდა, რომ საქართველოსა და მთელი კავკასიის ხალხები შეძლებენ შექმნილ ვითარებაში გარკვევას და არ აჰყვებიან ახალ პროვოკაციებს, რომლებიც კითხვის ნიშნის ქვეშ აყენებს მათ მომავალს, მათი შთამომავლების მომავალს, ამ ხალხებისადმი მტრულად განწყობილი უცხო ჯგუფების ვიწრო ინტერესების სასარგებლოდ.

(იბეჭდება მცირეოდენი შემოკლებით)

დანართი:

Andrew Andersen

Playing “Unpredictable Past” for the Sake of Dubious Future

The article written by Dr. Andrew Andersen of the Centre for Military and Strategic Studies (CMSS) at the University of Calgary, Canada, is an answer to an article written by the “Vice Premier of South Ossetia” Boris Chochiyev and published by REGNUM under the title “Vice Premier of South Ossetia Carries out Literacy Campaign in Homeland History.”

At the beginning of the article Andrew Andersen made a few sarcastic comments regarding specific Soviet-style lingo of Chochiyev’s text and reminded the readers about the absence of the courses providing necessary background knowledge of regional history in the curricula of the majority of schools of the world throughout the 20th century, especially of the schools attended by Mr. Chochiyev whose political career developed predominantly within the Young Communist League (also known as *Komsomol*) of the USSR.

Andersen further debunked the myth of the “United Ossetia” that Chochiyev believes to have existed in the middle of the 18th century and been incorporated into the Russian Empire as per the Treaty of Kucuk-Kaynarca (1774). The author referred to various historical documents as well as to the writings of well-known experts in the field of East Mediterranean history that clearly proved that there was never ever any “united Ossetia” in the area and that even North Ossetia (or “Russian Ossetia”) did not exist as a separate unit by the end of Russo-Turkish war of 1768-74, being an integral part of the Russian-annexed Kabardia.

Andersen’s article also provided some background historical information regarding Eastern Georgia and its Ossetian community that had been fully integrated into poly-ethnic Georgia until certain external powers (Soviet and post-Soviet Russia) started using Ossetian minority of Georgia in the expansionist projects of the Kremlin.

Andersen concluded the article expressing the hope that the Ossetians of Georgia would stop being used as pawns in foreign geopolitical games and come to reconciliation with the Georgians and re-incorporation into the Georgian state in its internationally recognized borders.